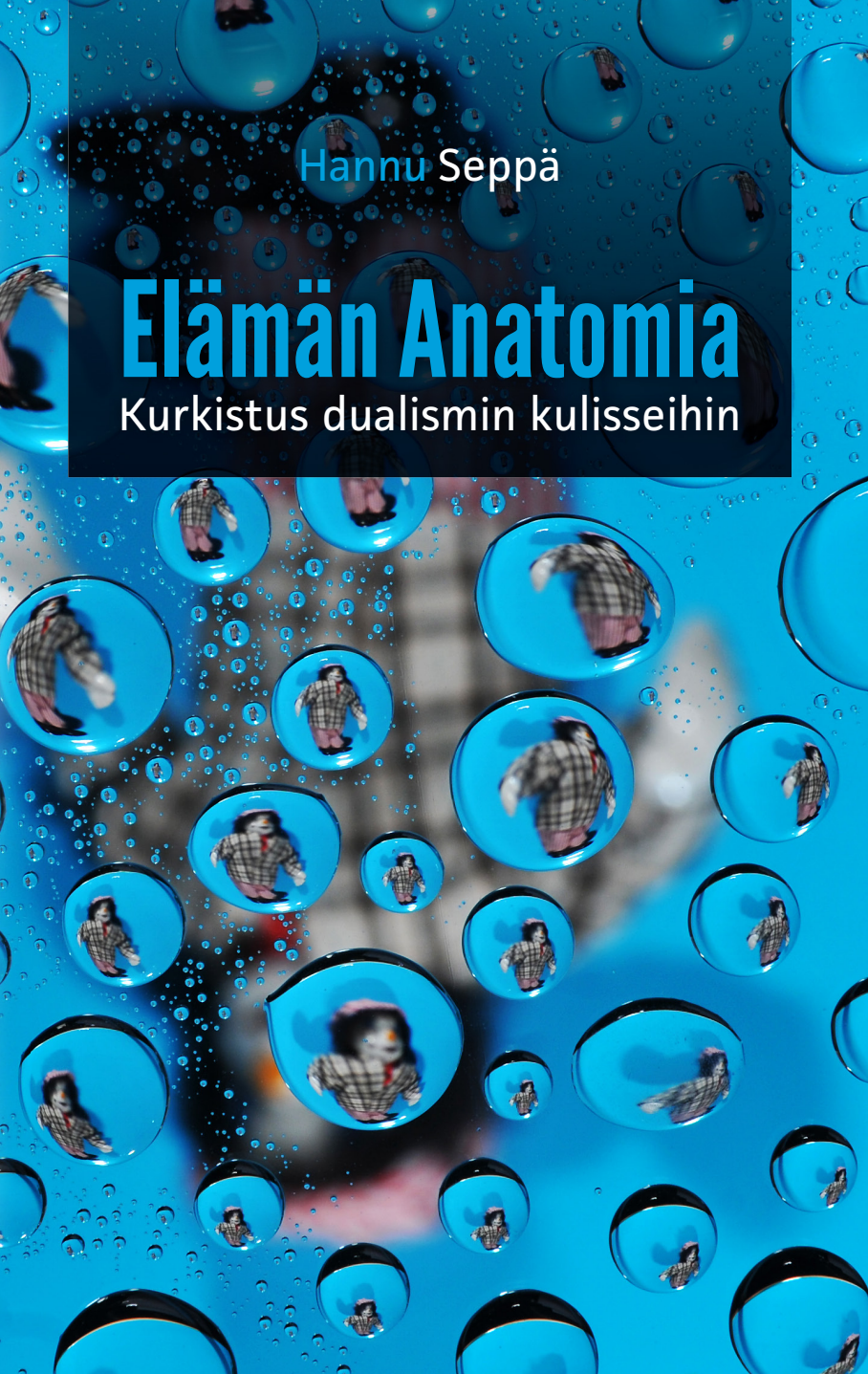

Hannu Seppä

Elämän Anatomia

Kurkistus dualismin kulisseihin

Hannu Seppä

Elämän Anatomia

Kurkistus dualismin kulisseihin

www.hannuseppa.fi

Kustantaja: Books on Demand, Helsinki, Suomi

Taitto: Raisa Taurinka / Visual RAMA

Kannen kuva: Jarmo Salmi

ISBN: 9789523302464

1.

*Samettinen pimeys ympärillä, lähellä, mutta niin kaukana.
Ympäristö maistuu rakkaudelta, takertuu kitalakeen, kuin
karvasmanteli.*

*Maailma on tuoksuton, vaikka haiskahtaa rauhattomuudelta.
Jokainen kehittyvä solu huutaa tulevaisuutta.*

Äänet.

Joko nyt on elämä?

Jokaisella ihmisellä on tarina. Tarina voi olla lyhyt tai pitkä, tylsä tai mielenkiintoinen. Se on alkanut jostain ja päättyy johonkin. Ihmisellä voi myös olla monta tarinaa. Ensimmäinen tarina voi olla jo neljäs ja neljäs ensimmäinen. Järjestysnumero riippuu paljon siitä, millaiseksi itse arvioit tarinasi tärkeyden tai millaisiksi muut sen arvioivat. Millaisella ihmisellä ei ole tarinaa ja miksi? Tarinalla on alku, keskikohta ja loppu. Kuka näkee elämänsä tarinana ja kuka ei. Onko kyse vaatimattomuudesta vai totaalisesta tylsyydestä, välinpitämättömyydestä omaa elämäänsä kohtaan. Ehkä ihmisellä ei sittenkään ole tarinaa.

”Satu” on keksitty tarina, joka ei ole totta. Fiktiivinen tarina on usein totuudenmukainen, mutta lähes yhtä usein aivan absurdi. Lapsille luetut sadut pohjaavat usein eläin hahmoihin ja niiden uskomattomiin seikkailuihin, ja joissa on pyritty johonkin opetukseen. Opetukseen jossa paha saa aina palkkansa.

Aikuisille kerrotut sadut on kerrottava edes hieman uskottavasti, jotta hänen mielenkiinto pysyisi herpaantumattomana alusta loppuun. Sen on sivuutettava todellista elämää jotta rationaalinen ihminen voisi siihen samaistua. Lapsen kohdalla samaistumiseen ei ole rajoja, sillä lapsen mieli ei osaa erotella fiktiivisiä faktasta, mikä toisaalta voisi olla hyvä piirre myös aikuisen ihmisen elämässä, mutta näin ei ole. Aikuinen tai aikuiseksi itsensä mieltävä ihminen pyrkii rationaalisuuteen kaikessa. Mielestäni tämä piirre estää ihmistä elämästä.

Ajatteletko olevasi vapaa? Elämmekö vapaassa yhteiskunnassa, jossa meillä on valinnan vapaus? Ehkä, mutta vapaus ei ole rationalisoitavissa. Tämän vuoksi satu on fiktiivinen tarina, eikä sovellu aikuisen ihmisen tarinaksi, vaikka se sitä, mitä suuremmissa määrin.

Milloin fiktiivinen tarina, satu muuttuu faktiseksi? Silloin kun sitä tulkitaan. Tulkitsemalla voidaan mieltää jokin kertomus todeksi, osin tai kokonaan. Lapsi ei osaa tulkita eikä rationalisoida, joten herää kysymys, kumpi meistä on todella vapaa, aikuinen ihminen, jolla on päätäntävalta omasta elämästään, vai lapsi, jota säännöin ohjaillaan kohti aikuisuutta. Sen kummemmin analysoimatta väitän lapsen olevan todella vapaa. Totta kai myös lapsissa, kuten aikuissakin on personallisuustekijöitä, jota laittavat yksilön toimimaan ja ajattelemaan eri tavoin, mutta kollektiivisuus on yhteisössä kuitenkin hallitseva tekijä.

Voiko faktinen tarina muuttua fiktiiviseksi pelkästään näkökulmaa muuttamalla? Kyllä. Faktisen ja fiktiivisen tarinan erottaa ainoastaan käsite. Jos kerron sinulle neljä vuotta sitten minulle sattuneesta tapahtumasta, jossa työtä tehdessä peukalon pää katkesi ja jäi sille tielle. Minulla on tuosta tapahtumasta todisteena katkennut peukalo. Tämä kohta tarinasta on faktinen. Mikä siitä tekee fiktiivisen? Se, ettei sitä ole tapahtunutkaan, vaikka todiste seisoo vasemmankäden kämmensyrjässä. Mieli rationalisoi tapahtuman todeksi, mutta jos se olisi totta, niin se tapahtuisi jatkuvasti. Näin käy lapselle saduissa, niitä lukiessa ne tapahtuvat sillä hetkellä, vaikka satua luetaan jo kymmenettä kertaa. Kun aikuinen lukee tarinaa katkenneesta peukalosta, hän lukee mitä on tapahtunut, ja pitää sitä faktisena.

Tämä olkoon alustuksena tulevalle kirjalle, sillä mitä tahansa kerronkin, on se satua, faktista satua. Kaikki on ristiriidassa keskenään ja ristiriita on tarinan opetus, joka ei ole ristiriidassa itsensä kanssa, vaan ymmärryksen.

Mikä sitten on ihmisen tarina? Mikä on sinun tarinasi?

Minun tarina alkoi huhtikuun 1. 2009. Se on hyvä päivä aloittaa tarina, sillä aprillipäivä kuvastaa hyvin tarinan satumaista kerrontaa. Jossain vaiheessa se oli tarina numero yksi. Sitten siitä tuli tarina kaksi, mutta nyt se ei ole enää edes tarina.

Tuona päivänä ymmärsin, että minulla ei ole mitään ymmärrettävää. Ei kysymyksiä. Matka, jonka olin siihen pisteeseen kulkenut, ei ollutkaan matka. Olinko tullut huijauksen uhriksi? Olinko joutunut todella taidokkaiden silmänkääntäjien uhriksi? Oliko minut salakavalasti aivopesty luulemaan uskomuksia tosiksi? Ei.

Inhorealistinen todellisuus oli tullut kohdaltani tiensä päähän ilman, ettei siitä ollut ulospääsyä. Jokainen fyysinen sitoutuminen johdatti uuteen, sitoutumista vaativaan unelmaan, toiveeseen tai markkinavoimien luomaan tarpeeseen. Jokainen saavutettu unelma oli todellisuudessa vain mielikuvituksen luoma heijastuma realismista. Unelmat ja toiveet eivät milloinkaan vastanneet todellisuutta. Miksi?

Tarina numero kolme alkoi ennen tarina numero yhtä, muutama vuosikymmen sitten. Silloisen tarinan alku alkoi henkisen elämän, polun muotoutumisella. Sitä ennen, tarina viisi, sisälsi kaikki yhteiskunnalliset kliseet tarpeista, haluista ja menetyksistä. Viitostarinan sisältämät faktisuudet kuitenkin jäivät tyhjiksi lupauksiksi, sen vuoksi tarina kolme, jolla näytti olevan vastaukset kaikkeen mystiseen, henkiseen minään ja minän projisoimiseen ympäröivään yhteiskuntaan ja maailmaan. Fyysinen epävarmuus muuttui menttaaliseksi, henkiseksi varmuudeksi. Uskoksi.

Hieman päälle toistakymmentävuotta henkinen polku ja siihen suuntautuminen tyydytti lähestulkoon kaikki kysymykset. Kaille oli olemassa tulkinnalliset vastaukset. Uskonnollisuus ja sen opetus perustuu kielikuville. Niin myös on henkisen polun laita. Voidaan ajatella, ettei tyhmää kysymystä ole olemassa, on vain tyhmiä vastauksia. Mutta jos suoraan kysymykseen vastataan kielikuvin, kuten esimerkiksi: ”tullessasi tien risteykseen, sinun tulee kuunnella sydäntäsi ja antaa intuitiivisen minän valita suunta, joka on johtava sinu juuri sinne, minne on tarkoitus”, tulee vastauksesta varmasti totuuden mukainen. Käsitteellisen totuuden.

Kuitenkaan ei määritellä intuitiivisuutta sen paremmin, sillä sen määrittelemine on mahdotonta, ellei oteta mieltä, egoa avuksi. Kuka tai mikä tulkitsee intuitiivisuuden?

Polku on rakennettu tulkinnoille.

Ketä kiinnostaa kyseenalaistaa tulkintoja, jotka tarjoavat vastauksia ja eritoten antavat ymmärtää valintojen osuvan juuri

oikeaan paikkaan, oikeaan aikaan. Ja miksi ei osuisi? Kuinka valinnat voisivatkaan olla väärä, sillä kaikki on joka hetki juuri niin, kuin olla pitää.

Tuleeko usein mietittyä, mitä tekisit jos voittaisit loton päävoiton? Allekirjoittaneella olisi ainakin tuhansia mielikuvituksellisia tapoja kuluttaa vaurasta aikaansa sekä voitettuja miljoonia. Tiedä sitten, mikä olisi todellisuus, sillä lottovoitto on toistaiseksi jäänyt saavuttamatta, mutta ne pienet, inhimilliset unelmat ja toiveet, jotka ovat osakseni tulleet toteen, ovat olleet osa dualismista, harhaista kokonaisuutta. Yksikään unelma ei ole vastannut odotuksia. Luultavasti lottovoittokin olisi yksi osa kokonaisuutta, jonka lumovoima perustuisi ainoastaan käytettävän ajan maksimoimiseen.

Mitä sitten, kun toiveet tulevat täytetyksi? Tulee uusia unelmia. Ja taas uusia, niin pitkään, kuin rationaalinen mieli toimii. Tässä hetkessä eläminen on elämistä menneisyydessä ja tulevaisuudessa samaan aikaan. Inhimillinen ihminen toivoo ja unelmoi koko ikänsä.

Tästä suorituskeskeisestä ja hylkää/hyväksy asetelmasta on päästävä eroon, mikäli mieli saavuttaa ykseyden, jossa epäolennaisuus, rajallisuus lakkaa olemasta.

Rationaalisesti orientoituneessa maailmassa eläminen herättää usein kysymyksiä elämän tarkoituksesta. Mikäli unelmat ja toiveet lyövät useasti pettymyksen karkealla pajavasaralla takaraivoon, aloitetaan vaihtoehtoisen elämän etsiminen. Henkisen polun uskotaan lopulta vievän ihmisen todelliseen autuuteen. Siihen tilaan ja maailmaan, josta puuttuvat pettymykset. Matka kohti lopullista universaalista rakkautta, iankaikkista jumalyhteyttä, odotetaan johtavan ulos rahan, vallan ja yhteiskunnallisen hierarkian kilvoittelusta. Kaikki olisi vain pahaa unta menneisyydestä.

Allekirjoittaneen unelma oli tulla henkisesti riippumattomaksi fysisestä rationalismista. Luulin ettei minulle voi sattua mitään kamalaa, sillä matkaani johdattivat viisaat ja ymmärtäväiset oppaat ja oppilaat. Koko pienen ihmisen maallinen tomumaja oli luovutettu Jumalan käsivarsille, kuolemattomuuden odotukselle. Niin helppoa ja yksinkertaista, etten edes minä voisi epäonnistua.

Henkinen polku, suuntauksesta riippumatta, on tulvillaan henkisiä ja fyysisiä rituaaleja. Niihin sitoutuminen on ensimmäinen virstanpylväs. Onnellisesti, ilolla ja ahkeruudella tulee toimia annettujen ohjeiden mukaisesti.

Ymmärrettävästi pilkuntarkka orientaatio saattaisi rakoilla elämäntilanteiden muuttuessa, tai muutoin ajanpuutteen vuoksi. Taantumaa arvostellaan yhteisössä hiljaisesti, mutta vankempi sitoutuminen palauttaa uskottavuuden takaisin ja olet jälleen mukana junassa.

Helppoa kuin heinänteko!

Dualistinen maailma tarjoaa jos jonkinlaisia houkutuksia poiketa rakkauden tieltä. Voidaksemme elää yhteiskunnassa on meidän oltava osa sen monimutkaista ratasta. Kuitenkin henkinen polku ei tue opeissaan yhteiskunnallisia pyrkimyksiä. Yhteiskunta perustuu yhteisöllisyyteen sen raadollisessa merkityksessä. Raadollisessa siinä mielessä, että yhteiskunnan toimivuus on rakennettu markkinataloudelle ja voidakseen olla osa tätä yhteisöllisyyttä, on tuotava oma, taloudellinen panos alati kasvavaan ja ekonomisesti riippuvaisuuteen tähtäävään suunnitelmaan. Henkisen tien kuljijana olisi siis tasapainoiltava yksilöllisen minä edun ja yhteisöllisen me edun välissä. Se on mahdollista vain niin kauan kun kokee olevansa jotain tai joku. Henkisyiden markkina-arvo on kuitenkin olla olematta jotain tai joku. Ainakin käsitteellisesti.

Todellinen vaikeus ekonominen ja henkisen elämän välillä tasapainoillessa on käsitteellinen tarve. Henkisyudessa pyritään hylkäämään rahan mahti matkaamalla kohti vapautusta taloudellisilta kahleilta. Ristiriita ripustautuu harteille, sillä fyysinen elämä on turvattava taloudellisesti.

Ristiriitaisuuden kanssa kykenee kuitenkin elämään kun priorisoidaan asiat hierarkkiseksi, jolloin maallinen oleminen muuntuu henkiseksi olemiseksi mantrojen tai muiden vastaavien mielen suuntausten ohjaamina. Tämä toimi antaa mahdollisuuden olla henkinen etsijä maailmassa, joka huokuu kapitalismia.

En kulkenut polkua, joka olisi ollut yhteiskunnasta erotettu, vaan tein tyytyväisesti työni osana järjestelmää, sekä kuljin henkistä polkua kuin atmanille omistautunut devotee, Murphy-laput silmillä. Harjoittaessani säännöllisesti meditointia sekä

jumalhahmolle omistettuja rituaaleja, oli arkiaskareiden kestäminen niiden kaoottisuudessaan helpompaa. Lieneekö syynä järkkymätön mieli henkisellä polulla, reaali maailman hyväksyminen sellaisenaan, vai yksinkertaisesti yhteiskunnallinen välipitämättömyys. Niin tai näin, niin arjen pyörittäminen oli näennäisesti helpompaa. Tai ainakin niin luulin.

Henkisyiden markkinoilla on tarjolla monenmoista toimijaa, jotka lupaavat kymmenen hyvää ja yhdeksän kaunista. Myöskin henkisyiden suuntautuvat messutapahtumat keräävät erilaisia tuottajia suuntauksineen yhteen. Yhtenäistä näille näytteilleasettajille on kuitenkin suuntaus rakkauteen, eikä kukaan juurikaan kilpaile päämäärästä, ainoastaan tavasta päämäärän saavuttamiseksi.

Oman aikani haistelin tuulien tuomia tuoksujia, kunnes löysin itselleni mieleisen suuntauksen Intialaisesta pyhimyksestä. Tämän gurun oppiin sukelsin kuten tuntemattomaan veteen yleensä sukelletaan: syvyyttä kysymättä, korkealta ja pää edellä. Arvatenkin pinnan alla uinuva tukki päättää sukeltajan elämän, mutta allekirjoittanut koki ainoastaan alaraajahalvauksen.

Suomessa toimiva, gurun nimeä kantava yhdistys vaikutti ensikatsomalta etsinnän päättymiseltä. Joukko ihmisiä, joilla oli sama henkinen päämäärä: dualismista vapautuminen. Ihmisiä yhdisti gurun vuotuiset vierailut suomessa sekä pyyteetön humanismi. Alkuhuuman ensimmäiset vuodet menivät sukellellessa antamuksen meressä, onnellisuudessa rypien, menneisyyttä paakoillen, unelmia kurottaen.

Intialainen pyhimys tarjosi elämällään jokaiselle halukkaalle esimerkin todellisesta epäitsekkydestä. Jos mihin, niin siihen oli helppo yhtyä.

Valitsin henkisen yhteisön, josta olin iloinen ja egoistisesti ylpeä. Iloinen rakkaudellisesta järjestelmästä, henkisyiden johtavista pyrkimyksistä, upeista meditaatiotilaisuuksista ja herännäisyyden suuntautuneisuudesta. Tämä yhteisö tarjosi kaiken, mitä henkisyiden polulla kulkeissani saatoin kuvitella. Vapauden tulla hyväksytyksi yhteisöön vajavaisena ihmisenä. Yhteisö tarjosi vertaistukea epätasaisella polulla. Yhteisö myös tarjosi vastuuta ja velvollisuuksia. Tarjotun vastuun ja velvollisuuden nimissä sain

Tämä sota egoa vastaan on tuomittu jo alun perin häviämään, sillä et voi voittaa sotaa, et edes taistelua, jos sinulla ei ole vihollista.

Haluatko tietää, mitä on elää maailmassa, mutta ei maailmasta?

Kirja on omistettu kaikille, joita kiinnostaa henkinen ja filosofinen pohdiskelu elämästä ja sen tarkoituksesta. Ihmisille, jotka ovat lupauksista huolimatta jääneet vaille vastauksia ja haluavat vastauksia, jotka eivät sisällä kysymyksiä. Ihmisille, jotka ovat valmiita kysymään kysymyksen: miksi? Ja heille, jotka todella haluavat tietää totuuden.

Kirjassa pureudutaan käsitteellisyys pinnan alle mm. aiheissa dualismi, rakkaus, onnellisuus, sielu, ego, kuolema, moraali, usko, henkisyys, yhteisö, luonto.

Käsitteisiin samaistuminen ja sitoutuminen on esteenä totuudelle. Kirjassa näytetään, miten käsitteitä voidaan purkaa olemattomiin. Esimerkiksi reaali maailman unelmat ja toiveet tulevaisuudesta tuovat mukanaan pettymyksiä, joita korjataan uusilla unelmilla. Näiden varaan rakennettu elämä, niin henkinen kuin fyysinenkin, on käsite oravanpyörästä. Tiedostamalla absoluuttisen totuuden tapahtuu herääminen dualismista eli kaksinaismoralismista.

Ihminen on kokonaisuus, joka muodostuu fyysisestä ja henkisestä olemuksesta. Toinen ei voisi olla ilman toista. Kokonaisuuden ymmärtäminen kuitenkin hämärtyy kun henkisyttä aletaan erottamaan fyysisyydestä. Luomalla rajallisia käsitteitä saavutetaan entistä monimutkaisempi labyrintti, jonka sokkeloihin eksyminen sitoo ihmisen lujemmin dualistisuuden kahleisiin.

Elämän Anatomia havainnollistaa muutamien esimerkein inhimillisyyden rajallisuuden. Käsitteellisyysien rajallisuus ilmaistaan vihan ja rakkauden kuin hyvän ja pahankin muodoissa, ja persoonasta riippuu, missä kohtaa raja-arvot milloinkin sijaitsevat.

Kirjan tarkoitus ei ole opettaa tai johdattaa ulos dualistisen maailman rajallisuudesta, vaan ainoastaan osoittaa sen olevan mahdollista.

www.hannuseppa.fi • ISBN: 9789523302464